Ч. 46 Четвер 27 лютого (11 марта 1897 Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Ільона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вибори і рух виборчий.

Вчера відбували ся у Відни вибори з пятої (загальної) куриї і побідили при них антисеміти. Се річ не лиш характеристична, але й великої ваги. Вибори сї показали, о скілько у Відни сильні не лиш лїберали, але хоч би й социялїсти. Результат виборів есть такий:

В першім окрузї побідив антисеміт Герман Бельоглявек 16.056 голосами (контркандидат, социялїт Райман дістав 13 810 голосів); — в другім окрузї антисеміт Юлїй Прогаска 25.111 голосів (социялїст Адлер 19.154 голосів); — в третім окрузї Кароль Люеґер 23.938 голосів (социялїст Немец 18.076 голосів); — в четвертім окрузї антисеміт Юлїй Аксман 27.177 голосів (социялїст Скарет 15.390); — в пятім окрузї антисеміт Кароль Міттермаєр 24.820 голосів (социялїст Шумаєр 20.920).

Так само побідили антисеміти і в Долїшній Австриї: в Ст. Пельтен антисеміт о. Шайхер 39.080 голосами (социялїст Бретшнайдер 10.345 голосів); — в Кремс антисеміт др. Ґесман 28.827 (лїберал Віттман 14.187 а социялїст Давід 3.460 голосів); — в Вінер-Найштадт антисеміт Ведраль 23.840 (контркандидат Перверстэрфер, звістний давнїйший посол 21.987 голосів); — в Корнайбурзї антисеміт Маєр (число голосів доси не звістне).

Вибори на Моравї з 5-ої куриї випали як слїдує: В Угорскім Городищи (Ungarisch Hradisch) вибраний Стоян з ческої людової партиї католицкої; — в Морав. Шенберзї социялїст Ріґер; — в Іґляві Сілєні, ческий кандидат компромісовий; — у Волоскім Межирічу (Wallach-Mežeritch) Старостік, ческий кандидат компромісовий; — в Зноймі Лєбльох ческий кандидат компромісовий; — в Оломуцу Бернер социялїст. — В Бернї відбудуть ся тіснїйші вибори межи социялїстом, котрий одержав 17.000 голосів, а Старочехом, на котрого упало 13.000 голосів; кажуть що вибір социялїста есть запевнений.

Вибори на Шлеску з 5-ої куриї: В західній части краю вибрано Тірка з нїмецкої партиї людової 270 голосами на 536 голосуючих; — в західній части краю прийде ще до тіснїйшого вибору межи социялїстом Цінґером, а Поляком Ценцялою. При першім голосованю одержав перший з них 236 голосів, другий 221, а нїмецкий кандидат поступовий, Павлїца 140.

В Каринтиї вибрано Лєміша з нїмецкої партиї людової 444 голосами (социялїст 101 голосів.

В Зальцбурзї вибраний клєрикал Тузель.

Голосоване в V-ій куриї з міста Львова і повіту відбуде ся 11-го с. м. у Львові, в шести салях в ратуши, в трех салях муж. школи ім. Мицкевича при ул. Театральній, в трех салях муж. школи ім. Сташіца при ул. Скарбківскій і в трех салях муж. школи ім. сьв. Анни при ул. Казимірівскій. Голосувати буде в кождій сали 2000 виборців в поазбучнім порядку: в ратуши перших 12.000; в школї ім. Мицкевича дальших 6.000; в школї ім. Сташица дальших 6000; в школї ім. сьв. Анни остатних 5.128. Для удержаня порядку рада міска змобілїзувала на день виборів всіх своїх членів, 42 урядників маґістрату, і 115 міских слуг до пильнованя свобідного приступу до виборчих льокалїв. В ратуши буде отворена головна брама для входячих, а друга з противної сторони для виходячих. При входї два урядники будуть оглядати леґітимацийні карти; без карти нїхто не буде впущений. Перед голосованем кождий виборець одержить нову леґітимацийну карту до евентуального тїснїйшого вибору. Виборча комісия на кождій леґітимацийній карті відбе стампілю з написом „голосував“, щоби усунути надужиття. На коридорах виборцям не буде вільно задержувати ся. Всї функционарі міскої власти будуть мати відзнаки, а виборцї в виборчих льокалях, будуть обовязані безоглядно повинуватись їм. В льокали пожарної сторожі буде уміщений подавчий протокол і президияльне бюро під управою радника Люкаса, що буде видавати недоручені леґітимациї. Всї сторонництва візвано до помочи в удержаню ладу перед виборчими льокалями.

Ц. к. дирекция львівскої полїциї оповістила, що при завтрішних виборах задля удержаня спокою, порядку і безпечности, а головно задля забезпеченя всїм виборцям вільного приступу до льокалїв виборчих і можности свобідного виконаня права виборчого, виступить перед кождим льокалем виборчим

---

20)

Послїдний з Моґіканів.

(Повість Джемса Фенїмора Купера).

(Дальше)

Глава двайцять друга.

Давид і Гевард опінили ся нараз серед перестрашеними дїтьми, котрі на вид таких несподїваних гостий стали верещати на цїле горло, щоби відтак, як би якимсь чародійством щезнути їм з очий мов би десь під землю. При тім голї їх брунатні тїла так мало відріжняли ся від сухої трави, що зразу таки направду здавало си, мов би они запали ся десь під землю; але коли Гевард став цїкаво розглядати ся, побачив всюди чорні, живі позавертані очи.

На крик дїтий вибігло кільканайцять борців, котрі тепер збили ся в чорну громадку і стояли чекаючи з поважними мінами на підходячих чужинцїв.

Давид, що вже трохи знав ся на такій сценї, завів Геварда просто до хати, перед котрої дверми стояли ті борцї. Був то найвизначнїйший будинок в селї, хоч зроблений дуже просто лиш з галузя і кори, і призначений на публичні збори та наради племени.

Гевард мав не мало труду удавати байдужного, бо в нїм аж кров застигла, коли зійшов ся так безпосередно з своїми дикими, лютими і немилосердними ворогами; але єму удало ся не показати того по собі анї трошки.

В хатї взяв собі за примірем Давида вязанку сасафрасу з кута і сїв собі на ню мовчки. Борцї пішли за своїми гостями і станули собі мовчки проти них чекаючи, що то буде, бо нїхто з них не хотів показати по собі бабскої цїкавости або нетерпеливости.

Наконець виступив якийсь старий чоловік на перед і промовив мовою Віяндотів або Гуронів, так що Гевард не розумів єго, але єго міни міг уважати за миролюбиві.

— Чи нїхто з моїх братів не говорить по анґлїйски або по французски? — спитав він по французски.

Нїхто не відповів єму.

— Було би менї жаль — говорив Гевард дальше вимавляючи кожде слово поволи і виразно — як би я мусів переконати ся, що нїхто їз сего мудрого і хороброго народу не знає мови, якою говорить „Великий Монарх“, коли відзиває ся до своїх дїтий. Стало би єму важко на серци, коли би він знав, що єго червоні борцї так мало єго поважають.

Настала довга торжественна перерва, підчас котрої нїякий рух не показав того, яке вражіне зробили ті слова і чи їх хто зрозумів. Гевард, котрий знав, що у єго господарів есть мовчаливість одною з найперших честнот, мовчав і собі. Наконець відозвав ся той сам борець, що перед тим говором Канадийцїв:

— Коли наш великий батько говорить до своїх дїтий, то все мовою Гуронів.

— Він не робить ріжницї межи своїми дїтьми, все одно чи би у них тїло було червоне, чи чорне або біле — відповів Гевард виминаючо — хоч єму хоробрі Гурони найбільше подобають ся.

— А як же буде він говорити — спитав хитрий начальник — коли глядатаї будуть єму вичисляти ті скальпи, що ще пять ночий тому назад росли на головах Енґїзів [1])?

— Они були єго ворогами — сказав Гевард а мороз мимо волї пішов єму по тїлї — і він без сумнїву скаже, „добре так — мої Гурони то хоробрий нарід.

— Наш канадийский батько так не думає. Замість старати ся о то, щоби нагородити своїх Індиянів, єго очи обернули ся взад. Він видить лиш погибших Енґїзів, але не Гуронів. Що то значить ся?

— Такий великий начальник як він, має більше гадок як язиків. Він оглядає ся, чи де не слїдять вороги за ним.

— Човен погибшого борця не плаває по Горіканї — відповів дикун понуро. — Єго уха отверті для Деляварів, що не суть нашими приятелями і він слухає їх брехвї.

— То не може бути. Він казав менї — а я такий чоловік, що знає лїчити всїлякі хороби — іти до єго дїтий, до червоних Гуронів коло великих озер і спитати їх, чи они не хорі.

Підчас тої мовчанки, яка тепер настала, вліпили всї в него свої очи, як би хотїли розвідати, кілько правди, а кілько неправди на єго словах.

— А чи хитрі мужі з Канади малюють своє тїло? — спитав дикун знову. — Они працї тим величають ся, що їх шкіра біла.

— Коли начальник Індиянів прийде до

---

[1]) Yengeese — індияньска назва Анґлїйцїв, від котрої пішло пізнїйше слово yankee = янкі.

асистенция войска під проводом урядників ц. к. дирекциї полициї і позістане там через цілий час виборів.

Після Gaz. Nar. будуть при завтрішних виборах з 5-ої курні в округі Коломия-Надвірна-Богородчани-Косів-Снятин-Городенка Поляки голосувати на о. Гробельского гр. к. крилошанина станиславівскої капітули.

Краєвий рускій комітет виборчий затвердив ще отсї кандидатури з громад сільских: о. Филимона Подолиньского пароха в Лазах на округ Ярослав-Чесанів; дра Михайла Короля на Жовків-Рава-Сокаль і Юл. Романчука на Бучач-Чортків.

Новинки.

Львів дня 10-го марта 1897.

— **Іменованя.** Ц. к. висший суд краєвий у Львові іменував авскультантами судовими: асистента дирекциї почт і телеграфів у Львові Арт. Кромпа і практикантів судових: Мих. Пюрка, Кар. Захариясевича, Генр. Вольского, Стан. Герстмана, Луку Рогальского і Март. Калищака.

— **Сьвяткованє роковин смерти Тараса Шевченка в Петербурзї.** Наші земляки Українцї, що проживають в Петербурзї, поминають і сего року память Тараса Шевченка панахидою в Казаньскім соборі, а вечером того самого дня устроюють в сали Павлової вечерницї в честь поета і то вечерницї з дозволу правительства. Се перший раз уділило правительство свого дозволу на такі вечерницї.

— **З Надвірної** доносять: О. Корн. Мандичевский, греко-кат. парох, посол до Сойму краєвого і Ради державної обходив дня 5-го с. м. 25-лїтний ювілей свого маршалкованя в повітї. То майже одинокий случай в Галичинї, тому населенє міста і повіта оцїнюючи пожиточну і всесторонну діяльність свого маршалка, устроїло єму в тім дни гарну овацию. По торжественних богослуженях, відправлених за ювілята в тамошній церкві, костелї і божници при численній участи всіх верств суспільности, зібрали ся представителї духовеньства обох обрядів, властий правительственних і автономічних, корпусу офіцирів тамошної залоги, повітів станиславівского, товмацкого і богородчаньского, ради громадскої Надвірної і Делятина та громад сїльских і ізраїльского збору в гарно прикрашеній сали Ради повітової. О годинї 12-гій в полудне впровадив достойного ювілята заступник маршалка надвірняньскої ради повітової п. Гр. Глуховский в окруженю членів ради повітової, повитав его в гарній промові, висказуючи єму честь і признанє за его довголїтну дїяльність, почім член Ради повітової судия Таначкевич в довшій промові в рускім язицї вичислив заслуги ювілята для краю і повіта, закінчив желанем, щоби Господь заховав его ще довгі лїта для добра краю і повіта, для котрого тілько доброго зробив і котрий все достойно репрезентував. Дальше промовляли представителї учительства, представителї місцевих товариств, з між котрих читальня „Просьвіти" вручила ювілятови гарно виготовлену грамоту на почетного члена. Також рада громадска іменувала о. ювілята своїм почетним членом і бурмістр Надвірної п. Міллер вручив єму диплом в гарній оправі. Зворушений тою величавою овацією ювілят подякував за ті слова признаня, обіцюючи, що й на дальше не перестане трудити ся в публичній працї, для добра суспільности і свого повіта.

— **За несповнену вину.** Є. В. Цїсар велїв виплатити 800 зр. титулом одноразової запомоги Ів. Вольфови в Бохни, котрий засуджений судом присяжних, невинно терпів кару за несповнений підпал. В тій справі буде відновлений процес.

— **Самоубийство ученика.** До львівских газет доносять з Самбора: Ученик 5-ої кляси гімназияльної, Островский, застрілив ся. Смерть наслїдувала зараз. Причина самоубийства не звістна; однї кажуть, що американьский поєдинок, иншї знов, що нещастна любов.

— **Весїлє з перепонами.** В Битомі на пруcкім Шлеску відбувало ся недавно весїлє з перепонами. Перед самим виїздом молодої пари до церкви, явив ся судовий урядник і приарештував — шлюбну сукню. Весїльні гостї зробили складку і сукню викупили. Весїлє відбуло ся дальше вже без перепони.

— **Робота еміґрацийних аґентів.** Перед кількома днями донесли часописи, що аґентия еміґрацийна Феліче Саббадінього в Анконї в Італії замкнена і звертає завдатки на корабельні карти. Та вістка перейшла незамічена, однако істория тої аґенциї дуже поучаюча для пізнаня нашого руху еміґрацийного і тому годить ся дещо розповісти з неї. — Феліче Саббадіні одержав у вересни 1896 р. на своє імя концесию з місцем осїдку в Анконї, але він давав лише своє імя для інтересів трьох людий, а то: Василя Сїдельника зі Львова та двох других подібних єму аґентів-чужинцїв. Та честна трійка мала різні перепрaви з італїйскими властями, а один з них, Ермакора, сидів навіть кілька лїт у вязници. Очевидно що Галичиною займив ся Сїдельник. З кінцем минувшого року розкинув він по полудневo-всхідній Галичинї і по Буковинї тисячі примірників відозв і приватних листів заохочуючих до еміґрациї. І відозви і листи були повні обманьств. В листах заохочував передовсїм до Канади, міркуючи, що Бразилія в очах наших селян вже збанкротовала. До тогож захвалювано в листах дорогу з Австриї на Анкону до Канади, як найкоротшу і найдешевшу, а за перевіз з Черновців до Канади жадано марних 65 зр., хоч сама карта корабельна з якого небудь нїмецкого порту (о половину близшого до Канади як Анкона) коштує більше. Сотки селян зворохобили ся, посилали завдатки навіть по кількадесять зр. від родини, марнували ся, продавали за пів дармо ґрунти, а часть з них поїхала навіть витиченою їм дорогою через Будапешт-Загреб-Фюме-Анкона. Тимчасом лїнії корабельної з Анкони до Канади цїлком нема, а як коли буде, то цїна за перевіз буде о много висша як подавала аґентия Саббадінього, а робила она то лише длятого, що всіх своїх подорожних з гори вже призначила до горячих провінций Бразилії з убийчим підсонєм на певну смерть до плянтаций кави. Тимчасом попала аґентия в немиле положенє з італїйскими властями і нїби „збанкротовала", а гроші від наших селян забрала „на вічне віддане". Але Сїдельник не покинув свого дурисьвітского ремесла; він поїхав до Удіни, зійшов ся там знов з давним своїм знакомим, ославленим аґентом Подаріні і тепер на ново закидають оба цїлу Галичину листами заманюючи селян вже не до Бразилії і Канади, а до Арґентини. Тимчасом Арґентина у них лише покривка; бо там кольоністів не приймають, хиба що хто хоче за дорогі гроші

своїх білих батьків, — відповів Гевард спокійно, — то скидає з себе кожу буйвола, щоби убрати ся в сорочку, яку єму дають. Мої братя дали менї краску і я помалював ся.

На ті лестні слова зробив ся тихий шум вдоволеня і Гевард став вже спокійнїйше віддихати, коли зголосив ся до слова инший борець.

Саме коли він рушив губами, поніс ся з лїса тихий але страшний голос, по котрім слїдував страшенний крик. Та нагла перерва так перепудила Геварда, що він схопив ся з місця де сидів — всї борцї вибігли з хати, а на дворі був такий крик, що можна було оглухнути від него.

Наші приятелї не могли вже видержати та й собі вибігли і опинили ся посеред мужчин, жінок і дїтий племени. Старі і молоді, здорові і слабі — всї скакали доокола, плескали весело в долонї та висказували свою радість з якоїсь несподїваної, великої події.

З лїса підходив поволи до табору дикунів ряд борців. Той, що ішов попереду, ніс короткий дручок, на котрім висїло кілька скальпів. Крик той, котрого Гевард так дуже налякав ся, то був „крик смерти", котрий кілько разів повторив ся, сповіщав племени смерть одного ворога.

Отже то вертала громада борців побідителїв.

Годї описати ту дику радість, з якою витано побідоносних борців. На хвилю заворушило ся в цїлім таборі. Борцї вимахували добутими ножами доокола своїх голов і уставили ся відтак в два ряди утворивши так довгу улицю, що тягнула ся від вертаючих аж до хат. Жінки вхопили й собі за сокири та булави або що небудь, що їм попало ся в руки, щоби також взяти участь в тій лютій забаві, яка тепер мала розпочати ся. Навіть і дїти не хотїли стояти з боку, бо хлопцї, що ледви могли двигнути яку зброю, виривали своїм батькам томагаки зза пояса тай собі ставали в ряди.

Доокола наложено ріща кількома купами, котре жінки підпалили, щоби вертаючих осьвітити, а від червоної поломіни сей живий образ виглядав ще страшнїйше.

Перед воєнним походом стояло двох мужчин, очевидно вибрані до того, щоби творили головні фіґури в сїй забаві.

Їх лиця не можна було пізнати, але то було добре видко, що в них відзивало ся не однакове чувство.

Один стояв кріпко, випростувавши ся, готовий зносити свою судьбу як герой, другий схилив голову від страху і сорому.

Наш благородний Гевард подивляв першого зі щирим сочуством, хоч не важив ся показати того по собі. А всеж-таки підійшов до темної улиці так близько; як лиш було можна — а вже поніс ся знак, а за ним ще дикший крик, як перед тим.

Той пригноблений з обох вибраних на жертву стояв і анї не рушив ся, але тамтой другий скочив так борзо і жваво, як би який олень, досить далеко; але замість бічи поміжи ворожі ряди, як того сподївали ся, він одним скоком перескочив їм понад голови і опинив ся по другім боцї лютої громади.

За ту штуку посипала ся на него сотка проклонів і всї розбігли ся в шаленім розладї по площи.

Кільканайцять горіючих куп ріща осьвічало місце, на котрім нїби якісь злі духи завели свій безбожний лютий танець.

Розуміє ся, що тілько ворогів не дало втїкачеви анї на хвильку спочити. Здавало ся, що ось-ось вже добіжить до лїса, але цїлий ряд тих, що его зловили, пустив ся за ним і завернув его немилосердно назад до середини.

Але як би сполошена зьвірина скочив бідачиско почерез поломінь і станув поза ворожим кругом не зробивши собі нїчого. Але й тепер виступило против него кілька Гуронів — він знову побіг почерез товпу; тепер же настала хвиля, в котрій Гевардови здавало ся, що сьмілий молодий чужинець таки вже пропаде.

Гевард не міг нїчого видїти, як лиш темну масу людий. Руки — блискучі ножі, топори — уносили ся у воздусї але якось хибляли цїли. Часами міг доглянути легку постать, що як пилка підскакував у воздух — нараз поступила ся взад цїла товпа і кинулась до того місця, де він стояв.

Силї людській годї вже було видержати і то видко зловлений знав вже добре, кинув ся нараз крізь прогалину в рядї борців і ще послїдний раз збираючи в розпуцї всї свої сили хотїв добічи до лїса; завернений знову, перебіг попри Геварда, котрий за одну малу хвилинку опісля побачив его під помальованим стовпом, що був вбитий в землю перед хатою, де відбували ся збори.

Его особа була тепер безпечна, бо єї боронив стародавний звичай, доки аж племя не нарадило ся і не порішило его судьбу. Але не трудно предвидїти наперед, який буде вирок. Не було таких слів прозиваня та лайки в гуроньскій мові, якими би не обсипано зловленого. Не бракло й глуму та наруги. Сьміяли ся з него, що він хотїв втїкати та говорили єму, що его ноги більше варті, як руки і треба би єму крил замість стріл і томагака.

На всї ті наруги не відповідав він нїчого, лиш стояв спокійно і поважно. Але як раз то, що він щасливо утїк і так спокійно стояв, розлютило Гуронів до крайности.

Якась стара баба, що аж пінила ся від злости, станула перед ним і взявшись попід боки відозвала ся:

— Чуєш, Деляваре! твій нарід то самі баби і для ваших рук лїпша кочерга як рушниця! Ваші скворви то матері оленям! А як би межи вами уродив ся який медвідь, дикий кіт або яка гадина, то ви би всї повтїкали! Наші гуроньскі дївчата пошиють вам спідницї!

На ті слова роздали ся глумливі сьміхи але чужинець не відозвав ся на то, лиш звернув голову трохи на бік в ту сторону, де стояв Гевард і той міг тепер побачити Ункаса.

купити собі землю; обманці мають намір витуманювати лише завдатки і вивозити людий під назвою Словінців, Боснаків і т. пн. до горячих сторін Бразилії як робітників на плянтациї. — З того виходить для наших селян наука, що повинні стерегти ся як огню всїх заграничних агентів, бо ті їх лиш визискають і завезуть в неволю, з котрої відтак майже неможливо увільнити ся, хиба, що смерть змилує ся та забере чоловіка.

— **Львів підносить ся** — що року прибуває по кількадесять нових будинків. В сегорічнім будівничим сезоні будуть розпочаті передовсїм такі публичні будови: жевьска учительска семинария при ул. Сакраменток; кадетска школа на Примірках за стрийским кладовищем, єсли переговори міста з правительством покінчать ся з бажаним успіхом; т. зв. кіньске касино при ул. Мицкевича; польский театр на площи Голуховских: будинок філії австро-угорского банку при ул. Третього мая; міска різниця і инші. Вже кінчені будуть будови: палата судівництва при ул. Баторія; клініка при ул. Пекарскій; нове крило соймового будинку; будинок державних зелізниць при ул. Красицких. Крім того зачнуть ся будови значного числа приватних камениць.

— **Сон королеви.** На однім з льондоньских дворців приключила ся тими днями цікава пригода. Королева Віктория повертала осібним поїздом з подорожи а на двірци зібрало ся богато знаменитих личностий, щоби єї повитати. Тимчасом замість королевої висунула через двері голову придворна дама і з пальцем на устах шепнула: „пст, пст, королева спить!“ Радісні оклики заміпили ся нагло в тихий шепіт і всюди було лиш чути: пст, пст, королева спить“. Служба ходила на пальцях а рух на двірци майже устав. Аж по добрій чверть години старушка — королева збудила ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові** стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць лютий 1897.

I. Стан довжний:

1. Уділи членів . . .		22.333 кор. 04 сот.
2. Фонд резервовий . .		1.142 „ — „
3. Вкладки:		
а) стан на початку місяця . .	135.222·09	
б) вложено в лютім .	15.360·44	
в) винято в лютім . .	2.753·11	
позістає з кінцем лютого .		147.829 „ 42 „
4. Сальдо проц. (побраних) .		5.041 „ 84 „
5. Зиск з року попереднього.		989 „ 31 „
сума		177.335 „ 61 „

II. Стан чинний:

1. Позички уділені:		
а) став на початку місяця . .	147.405·74	
б) уділено в лютім .	17.540 —	
в) сплачено в лютім .	2.732·92	
стан з кінцем лютого .		162.212 кор. 55 сот.
2. Готівка в касї з днем 28/2		3.429 „ 63 „
3. Льокациї:		
а) в Шадници почтовій (оборот чековий) . .		9.384 „ 34 „
б) в инших інституциях кредитових . . .		2 200 „ — „
4. Сальдо коштів адмініcтрац.		109 „ 09 „
сума		177.335 „ 61 „

Членів прибуло 38, убуло 0, отже разом з кінцем лютого число членів 571, з деклярованими уділами 608 в сумі 30.400 кор.

З припавших до заплати рат позичкових залягало з кінцем лютого 22 рат в сумі 1397 кор. 27 сот., з котрих однак часть вплинула уже в марти с. р.

Стопа процентова від вкладок 5 прц.; процент від позичок уділюваних 7 прц.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци лютім с. р. 2307 важних поліс на 1,497.019 зр. обезпеченої вартости з премією 11.798 зр. 84 кр., єсть отже сего року до кінця лютого 4.472 поліс на 2,984.057 зр. вартости з премією 22.574 зр. в. а. В попереднім (IV) році було до кінця лютого 3393 поліс на 2,353.810 зр. вартости і 18.481 зр. 10 кр. премії. Шкід було в лютім 9 случаїв разом в обох місяцях с. р. 26 шкід, з котрих всї зліквідовано і з виняткодм одної (на 465 зр.), де виплату здержано аж до повороту властителя до краю, всї прочі виплачено. Сума всїх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить зр. 2.072 зр. 24 кр. на власний рахунок. — Фонд резервовий збільшив ся о 724 зр. 85 кр. і виносить разом 56.165 зр. 1 кр.

Торг збіжевий.

Львів дня 9-го марта: Пшениця 7·65 до 7·70 зр.; жито 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 5·80 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·60 до 6·—; ріпак 12·— до 12·50; горох 5·— до 8·—; вика 4·25 до 4·70; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 30·— до 40·—; шведска 30·— до 50·— біла 44·— до 50·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·20; нова 5·— до 5·20; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Атини 9 марта. Відповідь грецкого правительства на збірну ноту держав висказує між иншим гадку, що намірам держав відповідало би зовсїм, коли-б войско грецке позістало на Креті, а по зробленю порядку можна би пізнати свобідне висказанє бажань кретийскої людности. Нота взиває держави, щоби они позволили Кретийцям висказати, яку хотять мати на будучність управу.

Канеа 10 марта. Командант мішаного віддїлу войскового Аморетті заявив грецкому консулеви, Бараклїсови, що мусить як найскорше від'їхати, а до того часу має уважати ся за плінника. Коли Бараклїс сказав, що уступить лиш силї, відповів Аморетті, що єї ужие. Се розпоряджене відносить ся до всїх грецких підданих, трох грецких журналїстів і персоналу консулярного.

Канеа 10 марта. Грецкі повстанцї зачепили форт Гієрапатра, а італїяньский корабель стріляв до них, щоби їх відогнати. Грецкий консуль і журналїсти перенесли ся на корабель.

Гевардови аж дух заперло, коли побачив свого приятеля в так прикрім положеню і він не знав, що має робити, аж ось якийсь борець вхопив Ункаса за руку та повів до зборної хати, куди пішли за ним всї начальники, найзнаменитші борцї та й Гевард.

Ункас ставув спокійно і сьміло посеред хати. Єго горда постава зробила не мале вражінє на его ворогах, котрі споглядали на него часто очима, по котрих було видко, що они дивують ся его незвичайній сьмiливости.

Не так мала ся річ з товаришем Ункаса, що скулив ся був в двоє. І він також зайшов був до хати а Гевард на своє успокоєнє міг був перекопати ся, що то якийсь, котрий его зовсїм не знає, лиш то було ему дивно, що він мав на собі всї відзнаки гуроньского борця.

Але замість вмішати ся поміж своє племя, сів він собі збоку від товпи і скулив ся.

По кількох мінутах відозвав ся один з начальників мовою Ленні Ленапів.

— Деляваре — сказав він — хоч ти з бабского народу, то все-таки ти показав ся мужчиною. Я би дав тобі попоїсти, але хто їсть з Гуроном, повинен бути его приятелем. Спочивай собі в спокою аж до завтрішного сонця, а відтак поговоримо з тобою.

— Сім ночий і сїм днїв ішов я слїдом за Гуронами і не їв нїчого — відповів Ункас спокійно. — Дїти гір уміють іти дорогою справедливости і не ставати задля їди.

— Двох наших гонять за Вашим товаришем — відозвав ся дикун знову — коли вернуть, то наші мудрі люди скажуть тобі: жий або гинь!

— Чи Гурон не глухий? — сказав на то Ункас з погордою. — Два рази, від коли Ункас єсть вашим плїнником, чув Делявар рушницю, котру знає; ваші молодцї вже не вернуть нїколи.

На ті рішучі слова настала сумовита мовчанка. Гевард, котрий здогадав ся, що Моґікан натякнув тим на зловіщу рушницю полїщука, був цікавий, яке вражінє зроблять ті слова на Гуронів; але начальник відповів спокійно:

— Коли Ленапи такі зручні, то чому один з їх найлїпших борців тут?

— Він ішов слїдами втїкаючого боягуза і попав ся в сїтку. Та й мудрого бобра можна зловити.

При сих словах показав він на сидячого на самотї Гурона, всїх очи звернули ся на того чоловіка і рядами поніс ся грізний ропіт.

Найстарші начальники нарадили ся тихцем, а відтак один з них станув перед Гуроном.

Він був в своїм воєннім малюнку і дрожав зі страху. Тогди відозвав ся его судия.

— Вербова сопілко! хоч тебе великий дух сотворив милим для ока, то таки лїпше би було, щоби ти був не родив ся! Твій язик голосний у вітрами, але тихий в борбі. Ворог знає твої плечі, але ще не видів, які у тебе очи. Імени твого в твоїм племени вже нїхто не згадає — его вже забули.

Сором, страх і гордість проявили ся на лици молодого Гурона. Єго очи споглядали непевно на мужів, котрих віддих був для него славою і гордість побідила. Він встав і розкрив груди і глянув сьміло на ніж, який вже підніс був на него его неумолимий судия. Коли опісля ніж поволи впихав ся ему в серце, він навіть усьміхав ся, що смерть не така страшна, як він гадав і повалив ся неживий холоднокровному і остро споглядаючому Ункасови перед ноги.

Товпа розбігла ся відтак як тїнь, а Гевардови здавало ся через хвильку, що він остав ся сам один з конаючою це жертвою індияньского суду. Але й зараз переконав ся, що він в блудї, бо Ункас шепнув ему до уха.

— Гурони то пси! Нїякий борець не задрожить на вид крови боягуза. „Сива голова“ і Чінґачґук безпечні, а рушниця Соколиного Ока не спить. Ідїть, Ункас і „щира рука“ тепер незнакомі. Досить.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.